♦ bloc-notes ♦

Tripleta morţilor...

de GEORGE FULGA

«...Guga a murit. A murit şi Deşu. Acum, agonizează Zelenak».

Un confrate a adus eri ştirea aceasta însoţind-o cu o explicabilă revoltă pentru uitarea care înconjoară şi existenţa acestuia. Nu îl ajută nimeni. Nici clubul, nici Federaţia, nici prietenii.

Este, desigur, mai greu s'ajuţi un om decât să-l aplauzi.

Pe Deşu nu l-a ajutat nimeni. Cu ultima zvâcnire de viaţă şi-a scuipat în batistă ultima garoafă de sânge, şi a murit uitat.

S'a vorbit de un match, propus de Universitatea, pentru ajutorarea văduvei lui Guga.

A fost uitat şi acesta.

Iar Zelenak repetă acum tristeţea unui sfârşit anonim. Uitat de club şi de prieteni.

Nimeni nu se gândeşte să-l ajute. Ar trebui s'o facă clubul. Ar trebui s'o facă prietenii.

Dar fiindcă aceştia nu vor, rămâne în obligaţia Federaţiei să intervină, pentru a nu ajunge la al treilea caz de ingratitudine, care să reprezinte penibil sportivitatea cluburilor noastre şi a prieteniilor sfârşite la marginea terenurilor de joc...

Am recitit eri rândurile acestea, scrise de noi acuma zece zile, tot aici.

Atunci, se mai putea spera într'o ultimă doză de viaţă în plămânii ucişi ai lui Zelenak. Se mai putea spera într'o ultimă doză de milă pentru un muribund care-şi strângea în batistă, ultimele flori de sânge ale vieţii.

Am crezut că vom putea să stimulăm noi, mila aceasta.

Am cerut-o insistent. In toate părţile. La clubul lui Zelenak, la prietenii săi, la Federaţie...

De nicăeri însă, din toată zarva de viaţă şi opulenţă a celor pe cari îi solicitasem, nu s'a primit un singur răspuns. Un singur leu nu a căzut în palma întinsă tremurând, de muribundul dela Timişoara.

A fost lăsat să moară uitat. Ca şi Guga.. Ca şi Deşu...

Intr'o zi, ziua scadenţii inevitabile, a fost găsit cu ochii albi, cu gura deschisă mare, după aerul pe care nu îl mai găsea, cu mâinile înţepenite, cu ultimele picături de sânge înfipte în obraji...

Murise singur. Fără un singur martor. Fără un singur ajutor. Fără un singur sprijin.

Acum două zile s'a împlinit ultima procedură a existenţii. A fost înmormântat.

I s'au trimis telegrame, i s'au trimis coroane şi, poate, i s'au ţinut discursuri.

Banii cari i-au fost refuzaţi în ultimele zile de mizerie ale vieţii, au fost zvârliţi pe vorbăria inutilă a telegramelor de condoleanţe, şi pe flori.

Să facem imputări?.. Să întocmim aici o listă a celor cari trebuiau să-l ajute şi l-au uitat totuşi, lăsându-l să moară singur şi gâtuit de sărăcie?..

Este inutil.

Destinul jucătorilor noştri de football este ţesut, probabil, din fire de glorie şi de ingratitudine. Peste urzeala aceasta, nu se poate broda nimic.

Ca şi Guga, ca şi Deşu, a murit Zelenak. Tot singur, tot uitat, tot anonim...

Tripleta morţilor uitaţi a fost, deci, completată: Guga, Deşu, Zelenak.

Orice comentariu este inutil.

Duminică, e zi de campionat...

Timpuri noui...

Broaştele: «Dragă, dar ăsta e un tempo cu totul nou! Cred că trebuie să renunţăm la arhaicul nostru brasse...» (După «Reichsportblatt»)

De câteva zile, d. Iancu Ceaureanu (arbitru în orele libere) este centrul atenţiunilor federale. La «Federaţia română de football» nu se discută de câteva zile, decât de d. Ceaureanu.

Şi, ceiace este şi mai important, se discută cu o grije care rezultă din şoaptele dialogurilor.

— Ce e d-le cu Ceaureanu?...

— E rău de tot.

Din oră în oră, se dau în privinţa d-lui Ceaureanu informaţii noui, ascultate cu o atenţiune generală.

— E şi mai rău.

— Ce-a mai făcut?...

— S'a plimbat eri, toată noaptea, prin Cişmigiu. Iar când s'a luminat de ziuă, s'a dus în Parcul Carol.

— Şi ce-a făcut?...

— S'a plimbat tot timpul pe lângă cuştile animalelor sălbatice...

Felul acesta ciudat de viaţă, al d-lui Ceaureanu, produce explicabile îngrijorări.

Să te plimbi nopţi întregi prin Cişmigiu şi zile întregi pe lângă cuştile animalelor sălbatice din Parcul Carol, nu este o îndeletnicire obişnuită. Deşi, pentru liniştea echipelor cari mai intenţionează să-l accepte pe d. Ceaureanu arbitru, precizăm aici că Cişmigiul este noaptea bine păzit, iar cuştile animalelor din Parcul Carol, sunt... goale.

Nu poate să fie vorba, deci, de-un gând funest.

Dece-o fi umblând, totuşi, d. Ceaureanu ca Hamlet prin Cişmigiu şi Parcul Carol?...

Intrebarea aceasta face de câteva zile ocolul «Federaţiei române de football». Toţi oficialii nu au decât o singură preocupare:

— Ce e d-le cu Ceaureanu?...

Până acum, nimeni n'a putut să răspundă acestei întrebări.

Abia aseară, s'a putut afla motivul neliniştei hamletiene, care-l stăpâneşte pe d. Ceaureanu.

Un oficial, nepot al unui preot bucureştean, a adus aseară explicaţia atitudinei din ultima vreme, a d-lui Ceaureanu.

— Ştiu tot.

— Vorbeşte.

— S'a dus eri dimineaţă, şi s'a... spovedit.

— Nu mai spune!...

— Mi-a spus unchiu-meu, Popa.

— Şi ce-a mărturisit?...

— L-a întrebat, cum se întreabă de obiceiu:

Ai furat?... Nu!.. Ai minţit?... Nu!... Ai căzut în ispită?... Nu!.. Atuncea, ce te-aduce la mine, fiule?.... Am o mare mustrare de conştiinţă. Vorbeşte, fiule, şi Domnul se va îndura de tine, căci mare este bunătatea Domnului. Ce ai făcut?... Ajută-mă Părinte, că nu mai pot!.. Spovedeşte-te, fiule, şi Domnul te va izbăvi. Ce-ai făcut?...

Am dat un «11 metri» Victoriei, şi nu ştiu de ce...

*

Dintre stelele footballului bucureştean, Baratky a fost cel mai discutat în ultima vreme. «Minunea blondă» din echipa de minuni multicolore a Rapidului, a fost obiectivul unor aprecieri nu tocmai elogioase. Aproape toată presa bucureşteană s'a minunat de (părul său blond) şi de forma cenuşie pe care o arată.

Afectat de ostilitatea presei, Baratky s'a prezentat eri unui important conducător al Rapidului. (Nu ştiu care. La Rapid, conducătorii nu sunt cunoscuţi, şi toţi sunt importanţi).

— Ce e Baratky?...

— Toată presa mă înjură sub titlul «Minunea blondă». Am venit să vă cer permisiunea să mă schimb.

— Să joci bine?...

— Nu. să-mi vopsesc părul...

Castor

La munte? sau la Mare?

Campania de football — una dintre cele mai grele campanii — este pe sfârşite.

Campionatul naţional îşi trăeşte ultimele zile, iar Cupa României se apropie de finală.

Sezonul footballistic va fi încheiat în scurt timp pentru a lăsa loc unei vacanţe — cum se spune — binemeritată.

Dar acest „Bene-merenti" al footballiştilor nu va putea fi savurat în toată splendoarea lui, nu va putea fi degustat în tihnă, din cauza caniculei, care depe acum se anunţă insuportabilă.

Vacanţa footballiştilor, ca să fie o veritabilă vacanţă, va trebui deci să se petreacă într'un „week-end" prelungit, în aşa zisa vilegiatură.

Deaceea, footbaliştii noştri au început depe acum să-şi pună problema localităţii care-i va adăposti de dogoreala soarelui.

La munte sau la mare? — iată marea întrebare.

Aleegrea se va face, desigur, după criterii... simbolice: echipele din prima jumătate a clasamentului, acele cu veşnice aspiraţii de ascensiune, vor pleca în munţi, iar echipele din josul clasamentului, cele cu tendinţe de a intra la apă, vor pleca — natural — la mare.

In privinţa vilegiaturii echipelor noastre, avem însă şi unele detalii.

De exemplu Venus, campioana României, neavând nici un fel de temere de litera B. care-i îngrozeşte pe codaşi, va pleca la *Budapesta*, unde după ce-şi va încasa *baremul*, va marca *barem* 3—4 goaluri, *barând* drumul echipei Ujpest.

Dar vilegiatura propriu zisă a „negrilor" (unii susţin că va fi la... Roşiori") ,se va consuma la... Vâlcov. Posibil Vâlcov... Petea.

Antipodul Venus-ului, codaşa clasamentului Diviziei Naţionale A., îşi va petrece vacannţa la... Amara.

F. C. Rapidul, deşi ar putea să călătorească unde-i place, beneficiind de gratuitate pe toate liniile ferate, deoarece nu va reuşi — probabil — în actualul campionat să cucerească decât locul trei, îşi va petrece vacanţa la „Trei ochi în plapomă".

Asupra celorlalte proecte de vară ale echipelor nu avem încă informaţii sigure. Dar e mai mult ca sigur că toate echipele vor pleca în vilegiatură.

S'ar putea întâmpla să avem şi unele excepţii. Echipa cutare să nu plece nicăeri.

Aceasta nu înseamnă că jucătorii, individuali, se vor coace în Capitală.

Consemnăm aici, de pe acum, ca un fapt sigur: când soarele bucureştean se va întrece cu gluma, picior de footballist nu va mai fi pe malurile Dâmboviţei.

Orice jucător, din Divizia A., va avea mijloacele necesare să-şi petreacă două sau trei luni de zile la munte sau la mare.

Fiindcă de când footballul e „regele sporturilor" şi înregistrează recorduri de asistenţă, e suficient să fii jucător de football şi să semnezi un contract ca să ai o vilă la Predeal sau la Mamaia.

Numai de s'ar bucura şi conducătorii de club de ospitalitatea vedetelor cu vilă...

A. N

REPORTAGII la ordinea zilei

MARILE AMENAJARI de pe stadionul „Principele Carol"

Se construesc noui tribune pentru 2000 de spectatori şi instalaţiuni de mare utilitate

Stadionul «Principele Carol» — cunoscut până acum sub numele de Stadionul O.N.E.F. — este unul din cele mai frumoase stadioane din Europa.

Pionierii vieţii noastre sportive nu s'au mulţumit însă cu actuala înfăţişare a stadionului, ci au ţinut să-i aducă o serie de inovaţii şi adăogiri cari vor face din Stadionul «Principele Carol» un model de perfecţie în miterie de confort.

E drept, aceste retuşări vor fi făcute în vederea serbării Resturaţiei, organizată sub auspiciile O.E.T.R.-ului în ziua de 8 Iunie.

15 MILIOANE LEI

Trasformarea aceasta radicală a stadionului, reclamă, bineînţeles, mari cheltueli.

D. primar general Al. G. Donescu, care pe lângă altele opere de mare însemnătate edilitară, a înţeles că sportul are un rol preponderent în propăşirea unui popor, s'a pus în slujba cauzei sportive cu tot entuziasmul.

Astfel, primăria municipiului Bucureşti a pus la dispoziţia A.N.E.F.-ului un nou fond de 15 milioane, care va servi la acoperirea cheltuelilor necesitate de nouile amenajări.

Se pare însă că pentru actualele lucrări vor fi suficiente doar 5—6 milioane lei.

PE ŞANTIER

Pentru o cât mai bună informare, am făcut eri o descindere la «faţa locului».

Tot stadionul e o massă de oameni într'o continuă agitaţie.

E un pensagiu din cele mai pitoreşti: pe verdeaţa din mijlocul stadionului, un grup de sportivi fac exerciţii de gimnastică, în timp ce pe marginea terenului, în tribune, în peluze, e un du-te vino frenetic de muncitori cu scânduri în cârcă, cu saci de nisip, de ciment. Şi toţi aceşti muncitori, pe deaturile staoinului, fac un adevărat alpinism...

In acest furnicar de oameni, descopăr cu greu pe d. arhitect Emil Peternelly, care împreună cu d. Busuioc, secretarul general al A. N. E. F-ului se pune la dispoziţia cerinţelor acestui reportaj cu o amabilitate care se cuvine subliniată.

— Graţie bunăvoinţei şi în special unei sportivităţi excelente de care s'a dovedit că este animat d. primar general Al. G. Donescu ne-a pus la dispoziţie un fond de 15 milioane, din care nu vom utiliza, deocamdată, mai mult decât jumătate.

Lucrările de mărire şi modernizare ale stadionului, se fac sub supravegherea d-lui arhitect Creangă, din partea Municipiului şi a d-lui arhitect Emil Peternelly, din partea A. N. E. F-ului.

2000 LOCURI NOUI

Desigur că în ordinea importanţei lor, se cuvine să ne ocupăm întâi de lucrările de mărire a stadionului.

Propriu zis, această mărire nu va fi de dimensiuni prea mari.

Deocamdată, se lucrează la o nouă

D. AL. G. DONESCU

prelungire a tribunei principale. Şi anume, partea de jos a tribunei, cea neacoperită, va fi prelungită în ambele părţi, cu câte 30 m. de tribună de beton. Cu alte cuvinte, tribuna principală va putea adăposti încă un număr de 2.000 de spectatori.

In ce priveşte peluza semicirculară, a cărei soliditate a fost până acum obiectul tuturor discuţiilor, a fost complect transformată. I s'a schimbat radicat eşafodajul, tot scheletul a fost întărit, iar în momentul de faţă această tribună poate suporta orice număr de spectatori, fără nici un fel de risc.

In privinţa numărului de spectatori cari pot fi adăpostiţi pe stadionul «Principele Carol» circulă diferite versiuni. E bine de ştiut că tribuna principală — după nouile construcţii — poate adăposti 10.000 de spectatori, tribuna semicirculară (peluza populară) 14.000, iar peluza centrală 4.000. In picioare ar mai încăpea vreo 10000 de spectatori. In rezumat, capacitatea stadionului e de circa 40.000 de persoane.

Şi pentru că suntem la capitolul tribunelor, trebue să spunem că tribuna regală va fi şi ea complect modificată, fiind construită din marmoră sau o piatră mată. Iar în stânga şi în dreapta tribunei regale se vor construi tribunele oficiale.

INSTALAŢIILE SANITARE

Ca să trecem la capitolul amenajărilor, trebue să începem cu instalaţiile sanitare.

Vor fi instalate patru infirmerii cu toate accesoriile respective(brancarde, etc.) iar pentru cazurile mai grave, va fi clădit un spital de urgenţă cu douăzeci de paturi.

Alte amenajări pentru mărirea confortului sunt următoarele.

Pentru diversele ştiri şi alte lucruri cari vor fi aduse la cunoştinţa publicului, vom aranja o instalaţie sonoră din cele mai moderne, care va permite o audiţie perfectă.

Instalaţia va fi făcută de casa Standard sau Loerencz.

In dreapta stadionului, unde vor fi instalate infirmeriile şi spitalul de urgenţă, va fi construit un adăpost pentru copii, care va servi tinerilor cari se vor produce în diversele manifestaţii sportive, în caz de ploaie sau arşiţă. Acest adăpost va putea cuprinde 5—6000 de tineri.

Pavajele vor fi deasemenea refăcute. Curtea de sus va fi făcută carosabilă, umplându-se şinele, ca astfel să poată fi accesibilă maşinilor.

Iar pe teren, va fi făcută o pistă pavată, care va duce dela intrarea principală, din strada Izvor şi până la tribuna regală, intrare care va servi numai pentru M. S. Regele.

ILUMINATUL STADIONULUI

O altă lucrare extrem de utilă va fi aceea a iluminatului stadionului.

Vom face o instalaţie din cele mai perfecţionate pentru iluminatul stadionului, aceasta în vederea şezătorilor de noapte şi a altor eventuale manifestaţii nocturne.

Pe tot stadionul, în jurul pistelor, vor fi instalate 20 de «jet»-uri de apă, cari vor potoli setea sportivilor.

Deoarece florală a stadionului va fi făcută de d. arhitect peisagist Rebhun, directorul Casei grădinilor publice şi realizatorul Cişmigiului.

Toate aceste lucrări — au încheiat d-nii Busuioc şi arhitectul Petterfy — vor fi terminate pe ziua de 5 Iunie. iar pân la 8 Iunie se va complecta toaleta stadionului.».

*

După cum se vede din cele relatate mai sus, stadionul «Principele Carol» va deveni unul din cele mai moderne şi luxoase din Europa.

Desigur că sportivii vor aprecia aşa cum se cuvine nepreţuitul concurs pe care d. Al. G. Donescu, primarul general al municipiului Bucureşti, îl acordă mişcării sportive.

A. Noi

II. Profesionismul în Belgia

de Iohn Langenus

Foarte puţin timp în urmă, Belgia a fost privită ca un stâlp al mişcării amatoare.

Totuşi nu este o contradicţie când accentuez că primii profesionişti de pe continent au jucat în Belgia. Era în anii 1910—1912, când publicul se mărea dela zi la zi şi toate grupările făceau sforţări să producă un football cât mai bun şi să câştige cât mai multe matchuri.

A început cu o... bicicletă. Centrul înaintaş al unei mari grupări n'a vrut să joace într'un match important, dacă nu i se dă cadou o bicicletă. 6000 de spectatori au fost prezenţi şi au adus o sumă frumoasă la cassă. Ce puteau face conducătorii? Au dat jucătorului bicicleta şi ghiaţa a fost spartă.

Primul conducător care a cedat, a creat primii profesionişti în Belgia.

O săptămână mai târziu un alt jucător a cerut un palton... L-a primit. Şi aşa mai departe. Până când s'a creat o întreagă grupă de jucători, cari au jucat în fiecare an sub culorile unui alt club, a aceluia care a plătit mai mult. Au fost jucători excelenţi, mai buni, de cât cei de azi.

Trei ani de zile a durat această situaţie.

Conducătorii cluburilor au simţit, ce desavantaj înseamnă pentru ei să aibă jucători profesionişti fără angajemente contractuale. Această experienţă s'a făcut mai târziu şi în alte ţări.

S'a alcătuit un nou regulament al amatorismului. Principalul punct al acestui regulament era dispoziţia că un jucător nu poate părăsi gruparea sa fără extrădare.

Din 1912 nu s'a mai întâmplat ca un jucător să se plimbe dela un club la celălalt. Când un jucător a hotărât să părăsească gruparea sa, a avut în cursul unui an numai 14 zile pentru a cere transferarea. Când vechea grupare şi-a dat asentimentul, s'a legitimat în mod automat, dacă federaţia n'a intervenit. In cele mai multe cazuri însă, jucătorul era citat în faţa unei comisii speciale, care cerceta cazul. Rezultatul acestei proceduri a fost că numai puţini, foarte puţini jucători au fost transferaţi în alte cluburi.

Când gruparea nu şi-a dat aprobarea pentru transferare, cazul venia în faţa comisiunei speciale care în cele mai multe cazuri refuza transferarea. Din 100.000 de jucători n'au primit, într'un an, nici 100 «vedete», transferarea.

Aceste dispoziţii în interesul amatorismului au fost vehement criticate în anul 1912, având în vedere că au strâns tribulaţia amatorilor sportivi, pentru a-şi alege, liber, gruparea.

Cu toate acestea regulamente draconice, sau poate tocmai din cauza aceasta, footballul Belgiei a fost în anii războiului şi cei de după războiu, pur amator.

Natural, jucătorii au încercat de multe ori să primească bani pentru arta lor pe terenul footballistic. Dacă n'a mers pe cale directă, a mers indirect. Jucătorii au fost angajaţi de proprietarii de berării, de cafenele şi de alte localuri. N'au lucrat mult pentru salariul lor, însă au exploatat astfel popularitatea lor, fiindcă multă lume venea în aceste localuri, unde o vedetă era văzută şi ziua şi noaptea.

Situaţia era interesantă. După câtva timp, fiecare echipă dela onoare avea jucători cu ocupaţia: «coproprietar de berărie» şi într'o singură grupare erau şapte din această branşă. In sfârşit şi federaţia a constatat că prea mulţi «berari» joacă football, sau prea mulţi footbalişti au devenit «berari». S'a constatat că regulamentul amator interzice aceste transacţii. — şi s'a intervenit. In mai multe cazuri, jucătorul respectiv a fost declarat profesionist.

In acest timp a venit şi cazul Braine, care a deschis şi el o cafenea şi a pierdut caracterul său de amator

Braine s'a mutat la Praga şi a fost unul dintre cei mai buni jucători ai clubului Sparta.

La începutul anului 1937 s'a reîntors în ţara sa, unde joacă acum — ca profesionist. Dorinţa federaţiei belgiene de a păstra footbalului un caracter pur amator a cerut astfel şi sacrificii şi a slăbit nivelul tehnic. Iar până la urmă, n'a putut fi păstrată. Criza economică a devenit prea puternică. Intre jucători au fost mulţi şomeri, care au avut nevoie cel puţin de mâncare pentru a-şi menţine condiţiunea fizică. Aşa s'a întâmplat că grupările au dat jucătorilor primele, ajutoare. Federaţia n'a ştiut nimic, deoarece jucătorii au rămas în cluburile lor şi n'au cerut transferarea la alte cluburi.

Până când, în sfârşit rezultatele echipei naţionale au provocat vii discuţiuni în comitetul federal, fiindcă s'a constatat că jucătorii au produs mai mult în jocurile echipelor lor de club, decât în echipa naţională.

In cursul discuţiunei asupra acestei chestiuni, un membru şi conducător al unei grupări — a spus: Daţi ceva jucătorilor la fiecare match internaţional!

Verdyek, secretarul general al federaţiei s'a mirat. Insă ceilalţi conducători nu. Şi astfel a devenit public, că în sezonul trecut mulţi jucători au prmit gratificaţii în cele mai multe cluburi.

Acest fapt a fost un argument pentru introducerea unui nou regulament, pentru introducerea oficioasă a profesionismului.

Respectiv, Belgia n'are nici azi profesionişti declaraţi. Jucătorii nu pot să aibă un salar fix lunar sau anual, nu pot avea nici contracte cu grupările lor, ci primesc numai gratificaţiuni, fără obligaţie din partea cluburilor. Ceeace înseamnă, că atunci când clubul n'are bani, nu poate fi silit să plătească.

Insă, asta e numai teoria. In practică, se plătesc premii, beneficii, cari sunt mai mari sau mici după situaţia financiară a clubului. Jucătorii cei mai bine plătiţi primesc 300 franci la un match câştigat, 200 la un match nul şi 100 chiar la înfrângere. Jucătorul cel mai rău plătit are 100 75 resp. 50 franci. O sumă nu prea mare. Are însă un rezultat: jucătorii luptă în fiecare match cu însufleţire şi cu voinţa de victorie şi spectatorii nu se plictisesc.

Faptul că nu sunt contracte şi salarii fixe, nu serveşte interesul jucătorilor. «Footballul independent»,— cum se numeşte sistemul belgian, — nu este în interesul jucătorilor, cari pot fi totuşi vânduţi, ca şi în Anglia sau în alte ţări profesioniste. Jucătorii belgieni nu primesc însă o parte a preţului de vânzare, cum este practica în alte ţări. Singurul avantaj al jucătorilor noştri poate fi că ajung dela un club mai slab la o grupare mai tare şi şansele lor de prime se înmulţesc.

Sistemul neamator şi neprofesionist nu este cel mai bun. S'a constatat şi la noi şi după toate probabilităţile, în curând va fi introdus profesionismul făţiş, nu sistemul englez, ci cel de pe continent, singurul care corespunde condiţiunilor noastre.